

Arrest

nr. 182 689 van 22 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor Amhadzai BABORZAI, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine, hangt u het islamitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren op 31 december 1999 in het dorp Malang, in het district Khaki Jabbar van de provincie Kabul, waar u ook steeds heeft gewoond met uw familie.

Uw twee oudere broers, F. en A., dienden in het Afghaanse leger. Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader mondeling en via brieven bedreigd door de taliban.

De groepering eiste dat uw vader zijn twee zonen zou overtuigen het leger te verlaten. F. en A. bleven echter strijden tegen de taliban. Ze zeiden dat zelfs als ze zouden stoppen met hun werk, ze nog gevisieerd zouden worden door de groepering. Vijf maanden voor uw vertrek werd uw vader als vergelding voor de activiteiten van uw broers, op zijn velden neergeschoten door de taliban. Twee à drie maanden later keerde A., die verlof had, terug naar Malang om zijn gezin te zien. Dezelfde nacht nog

werd hij ontvoerd door tien à twaalf talibanstrijders. De ochtend daarop werd het onthoofde lichaam van A. teruggevonden. Ook hierna bleef de taliban F. bedreigen via brieven en boodschappen die werden doorgegeven door de malek van het dorp. Er werd herhaald dat hij moest stoppen met zijn werk voor het leger. De taliban dreigde er zelfs mee u net als A. te onthoofden als hij zou weigeren. Daar uw leven in gevaar was, besloot uw familie dat u het land moest verlaten. Uw oom regelde uw vertrek. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije en Duitsland naar België, waar u op 12 augustus 2015 een asielaanvraag indiende. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u net als uw vader en broer door de taliban gedood te worden of te worden ingezet om een zelfmoordaanslag te plegen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara; een kopie van de taskara van uw broer F.; kleurenkopieën van twee werkcertificaten van F. en twee foto's waarop F. staat afgebeeld tijdens zijn werkzaamheden in het Afghaanse leger. Na het gehoor stuurde uw advocaat het Commissariaat-generaal nog een e-mail met in bijlage een foto van A. die werd genomen toen hij nog in leven was en een foto van A. die werd genomen na zijn overlijden. Deze foto's had u bewaard op uw gsm.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen bij het profiel van uw twee broers. Over F. wist u enkel te vertellen dat hij sinds vier of vijf jaar vecht in het leger, dat hij momenteel in Wardak, Maydan Shahr, is gestationeerd en dat hij misschien de graad heeft van luitenant (gehoorverslag CGVS, p.6-7). U stelde dat zijn rang op de documenten zou moeten staan (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd of F. over zijn rang heeft gesproken, of hij heeft verteld dat hij op een bepaald moment werd gepromoveerd, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd waarom u dan denkt dat hij misschien luitenant is, repliceerde u dat u dat heeft gezegd omdat het op zijn documenten vermeld zou moeten staan en omdat het voor hem gevaarlijk was om naar huis te komen wat maakt dat u denkt dat hij een hogere rang had daar het voor een gewone soldaat misschien niet zo gevaarlijk is (gehoorverslag CGVS, p.7). Deze uitleg is bedenkelijk daar u eveneens verklaarde dat uw andere broer een gewone soldaat was maar dat hij net als F. maar om de zes à zeven maanden één dag naar huis kwam uit veiligheidsoverwegingen (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of iemand u heeft verteld welke rang er op de documenten van F. vermeld staat, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS, p.7). U kon evenmin vertellen of uw broer het bevel heeft over soldaten (gehoorverslag CGVS, p.7-8). Het roept vragen op dat u zich niet beter heeft geïnformeerd naar de graad van F. in het leger en dat u niet beter op de hoogte bent van de inhoud van de werkcertificaten van uw broer, die u trouwens zelf voorlegde. Volgens uw verklaringen vertelde F. nooit over zijn werk (gehoorverslag CGVS, p.8). U stelde dat uw broer nooit iets heeft verteld over zijn collega's, noch kon u aangeven in welke legereenheid F. was ingedeeld (gehoorverslag CGVS, p.11-12 en p.20). Gevraagd of u nog iets anders kan vertellen over uw broer zijn activiteiten in het Afghaanse leger, behalve dat hij er ongeveer sinds vier à vijf jaar werkt, dat hij gestationeerd is in Maydan Shahr en dat hij misschien luitenant is, kwam u niet verder dan te stellen dat hij risico liep, dat hij niet zomaar naar huis kon komen en dat u omwille van hem ook zelf problemen heeft gekend in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.8). U kon niets zeggen over operaties, missies of gevechten waaraan F. heeft deelgenomen (gehoorverslag CGVS, p.8). Aangezien u zelf aangaf dat u omwille van F. zijn dienst in het leger het land heeft moeten verlaten, mag zelfs van u die minderjarig is, toch worden verwacht dat u zich beter zou informeren naar het doen en laten van F. in het Afghaanse leger. Uw gebrekkige verklaringen hieromtrent zetten de geloofwaardigheid van zijn profiel dan ook op de helling.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat waar u stelde dat F. sinds vier à vijf jaar dienst doet bij het leger (gehoorverslag CGVS, p.6), wat wil zeggen dat hij in 2011 of 2012 het leger verwoegde, op één van zijn certificaten staat aangegeven dat hij tussen 7 februari 2004 en 26 februari 2004 succesvol de cursus 'Senior Sergeant' heeft afgelegd (zie stuk 3). Tijdens het gehoor gevraagd of F. onafgebroken bij het leger was, dan wel vroeger al eens bij het leger heeft gezeten, dan ander werk heeft gedaan om vervolgens terug naar het leger te gaan, antwoordde u dat hij heel de tijd bij het leger was (gehoorverslag CGVS, p.14). U erop wijzend dat het certificaat dateert van 2004, wat aldus wil zeggen dat uw broer al meer dan tien jaar bij het leger zou zitten, stelde u het niet te weten en repliceerde u dat u niet de weken en de jaren heeft geteld dat hij dienst doet (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd waarom u dan heeft gezegd dat hij sinds vier of vijf jaar bij het leger is, antwoordde u niet te hebben gezegd dat het exact vier of vijf jaar was, dat hij vermoedelijk al lang bij het leger is en het dus zoiets zal zijn (gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd waarom u dan niet meteen zegt dat u niet weet hoelang hij al dient in de plaats van te zeggen dat hij nu vier of vijf jaar bij het leger is, repliceerde u dat u zei dat hij vermoedelijk vier, vijf of zes jaar dient, dat het lang geleden is en dat u nooit heeft gezegd dat u het exact aantal jaren kent (gehoorverslag CGVS, p.14-15). Uw uitleg weet echter niet te overtuigen. Er

is immers een groot verschil tussen vier à vijf jaar of elf jaar dienst bij het Afghaanse leger. Deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en het door u neergelegde document ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de werkzaamheden van uw broer in het Afghaanse leger.

Volledigheidshalve dient hierbij nog opgemerkt te worden dat u twee kleurenkopieën van de certificaten neerlegde (zie stukken 3 en 4). Wanneer u echter werd gevraagd waar de originelen zich bevinden, stelde u het niet te weten en repliceerde u dat u niet weet of de certificaten originelen zijn of kopieën (gehoorverslag CGVS, p.13). Erop wijzend dat u kleurenkopieën heeft neergelegd, herhaalde u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.13), wat bedenkelijk is. Er mag immers verwacht worden dat u het Commissariaat-generaal kan inlichten over de aard van de door u neergelegde attesten.

Voorts verklaarde u dat F. ongeveer zesentwintig jaar oud is (gehoorverslag CGVS, p.6). Uit de vertaling van zijn taskara blijkt echter dat op basis van zijn uiterlijk werd vastgesteld dat hij drieëntwintig jaar was in het jaar 1382 of 1383 van de Afghaanse kalender, wat overeenstemt met het jaar 2003 of 2004 van de westerse kalender (gehoorverslag CGVS, p.14 en stuk 2). Hieruit volgend zou F. vandaag geen zesentwintig jaar zijn zoals u verklaarde maar ongeveer vijfendertig jaar. Deze discrepantie van bijna tien jaar tussen de door u voorgehouden leeftijd van F. en de leeftijd die op de kopie van zijn taskara wordt vermeld, roept verder vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft A., dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijs heeft neergelegd van zijn werkzaamheden voor het Afghaanse leger, wat vragen oproept. Gevraagd te vertellen over zijn werk, kwam u bovendien niet verder dan te stellen dat hij ook in het leger diende, dat hij daarvoor met uw vader op de velden werkte en dat er tijdens de regering van Karzai veel mensen naar het leger gingen, alsook uw broers (gehoorverslag CGVS, p.9). Volgens uw verklaringen was A. twee jaar of twee jaar en een half bij het leger en was hij – naar u meent – een gewoon soldaat (gehoorverslag CGVS, p.9). U stelde verder dat hij de laatste keer dat hij naar huis kwam, in Kunar was gestationeerd (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of u nog andere informatie kan geven aan het Commissariaat-generaal over de legerdienst van A., antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS, p.11). Ook van A. bleek u geen collega's te kennen, noch kon u vertellen bij welk legerkorps hij was ingedeeld (gehoorverslag CGVS, p.11-12 en p.20). U kon evenmin iets zeggen over gevechten waaraan hij heeft deelgenomen (gehoorverslag CGVS, p.11). Aldus dient ook aangaande A. zijn profiel vastgesteld te worden dat u gebrekkige verklaringen aflegde.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor op het CGVS – zoals hierboven beschreven – verklaarde dat A. voor zijn overlijden in Kunar was gestationeerd (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of hij steeds in Kunar was gestationeerd, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd of A. nog op andere plaatsen heeft gezeten, antwoordde u nietszeggend dat soldaten in Afghanistan naar overal kunnen worden gestuurd, overal waar het leger nodig is (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of A. zelf heeft verteld of hij nog elders was gestationeerd, dat hij daar in een basis zat, daar op missie was, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of hij ooit heeft gezegd dat hij daar of daar moest gaan vechten, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS, p.10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) liet u echter optekenen dat A. in de provincie Helmand werkte (Vragenlijst CGVS, d.d.29/01/2016, vraag 5). Tijdens het gehoor gevraagd of iemand van uw broers ooit in Helmand heeft gezeten, stelde u plots dat A. vroeger in Helmand was om er een opleiding te volgen maar dat hij de laatste keer dat hij naar het dorp kwam, zei dat hij van Kunar kwam (gehoorverslag CGVS, p.11). U erop wijzend dat u eerder verschillende keren werd gevraagd of A. nog elders heeft gezeten dan in Kunar en dat u telkens antwoordde het niet te weten, repliceerde u dat A. niet heeft gediend in Helmand maar er enkel was voor zijn opleiding (gehoorverslag CGVS, p.11). Op de vraag waar F. zijn opleiding kreeg, kon u niet antwoorden (gehoorverslag CGVS, p.11). U er voorts op wijzend dat u op het CGVS zegt dat A. training heeft gekregen in Helmand terwijl u op de DVZ liet optekenen dat A. in de provincie Helmand werkte, repliceerde u dat u ook niet veel weet over zijn trainingen en werk, dat hij de allereerste keer dat hij terugkeerde naar huis zei dat hij in Helmand was afgestudeerd en dat voor u alles van het leger hetzelfde is, of hij daar nu een training kreeg of er heeft gewerkt (gehoorverslag CGVS, p.12). Deze uitleg is evenwel niet afdoende. Voornoemde incoherenties tussen uw opeenvolgende verklaringen roepen verder vragen op bij de werkzaamheden van A. in het Afghaanse leger.

Zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd, blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat u het CGVS niet wist te overtuigen dat uw twee broers werkelijk werkzaam waren/zijn in het Afghaanse leger.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van de moord op uw vader (gehoorverslag CGVS, p.6), wat bedenkelijk is. Wat betreft de foto's van A. (zie stukken 6 en 7), dient erop gewezen te worden dat u geenszins heeft bewezen dat de persoon op voornoemde foto's daadwerkelijk uw broer zou zijn. Aldus heeft u evenmin overtuigende bewijsstukken voorgelegd van zijn overlijden.

Voorts legde u bedenkelijke verklaringen af wanneer u werd gevraagd of het leger al dan niet op de hoogte is van de dood van A.. U antwoordde eerst dat het zou kunnen dat het leger daarvan op de hoogte is (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd duidelijk te zeggen wat u daarover weet, repliceerde u het niet te weten en voegde u daaraan toe dat u denkt dat het leger misschien wel op de hoogte is (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd waarom u denkt van wel, antwoordde u zeer algemeen dat als je met vijf mensen in een kamer zit en er één iemand weggaat, de rest dan wel weet dat er één iemand minder is (gehoorverslag CGVS, p.19). Concreet gevraagd of iemand van uw familie het leger heeft ingelicht over de dood van uw broer, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS, p.19). U meende dat het toch geen verschil zou hebben gemaakt (gehoorverslag CGVS, p.19). Het stilzwijgen over zijn dood roept evenwel vragen op daar A. net vermoord zou zijn omdat hij een soldaat was en er voorts verwacht kan worden dat uw familie een aantal zaken met het leger zou willen regelen.

Ten slotte dient er nog opgemerkt te worden dat u in de Fiche Niet Begeleide Minderjarige liet optekenen dat eerst A. werd gedood en nadien uw vader (Fiche Niet Begeleide Minderjarige, d.d. 12/08/2015). In de Vragenlijst van het CGVS en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat uw vader ongeveer vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd gedood door de taliban en uw broer ongeveer twee maanden voor uw vertrek ((Vragenlijst CGVS, d.d.29/01/2016, vraag 5 en gehoorverslag CGVS, p.6). U wijzend op deze tegenstrijdigheid, repliceerde u dat het misschien zo genoteerd kan staan in de Fiche maar dat u zich daar moeilijk in kan vergissen en u herhaalde dat eerst uw vader werd gedood en daarna uw broer (gehoorverslag CGVS, p.21). Dat het om een vergissing zou gaan, is hoogst twijfelachtig daar in dezelfde Fiche werd neergeschreven dat uw vader vijf maanden geleden is overleden en uw broer negen maanden geleden (Fiche Niet Begeleide Minderjarige, d.d. 12/08/2015). Deze incoherentie ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stelt uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Wat betreft uw taskara (zie stuk 1) die een bewijs zou moeten zijn van uw identiteit en tevens zou moeten aantonen dat u dezelfde vader heeft als F., van wie u een kopie van zijn taskara heeft voorgelegd (zie stuk 2), dient er opgemerkt te worden dat deze taskara volgens uw verklaringen vijf, zes of zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd opgemaakt (gehoorverslag CGVS, p.14). U vroeg op 12 augustus 2015 asiel in België en volgens uw verklaringen was u ongeveer twee maanden onderweg van Afghanistan naar België (gehoorverslag CGVS, p.4), wat maakt dat uw taskara op het einde van 2014 of in het begin van 2015 zou zijn uitgereikt. Op uw taskara zelf staat echter te lezen dat hij op 21/06/1394 werd afgegeven, wat overeenstemt met 12/09/2015. Uw taskara zou aldus zijn uitgereikt ná uw vertrek uit Afghanistan en zelfs ná uw aankomst in België. Deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en het door u neergelegde identiteitsbewijs, zet uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de kleurenkopie van het tweede werkcertificaat van F. en de twee foto's die werden genomen tijdens zijn werkzaamheden voor het Afgaanse leger (zie stukken 4 en 5), dient er opgemerkt te worden dat deze documenten niet opwegen tegen de bedenkingen die werden gemaakt over het profiel van uw beweerde broer en aldus niet in staat zijn de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt, concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 17, eerste lid en artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat de vragen die hem werden gesteld geen vragen zijn die een 14- of 15-jarige jongen kan weten. Indien één van zijn broers naar huis kwam, gebeurde dit volgens hem steeds in het geheim daar niemand in het dorp dit mocht weten. Hij wijst erop dat zijn broers bovendien amper naar huis kwamen en dat op die momenten niet werd gesproken over de gevechten, de missies, de collega's, de rang, het bevel over andere personen *et cetera*. *"Van een jongeman die de leeftijd van 20 jaar heeft, kan verzoeker begrijpen dat hij dergelijke vragen zou kennen. Doch niet aan een kind van 15 jaar!!!"* Hij stelt dat zijn grote broers niet aan een 14-jarige vertellen welke gevechten zij hebben gedaan, hoeveel personen zij hebben vermoord, over hoeveel personen zij het gezag hebben *et cetera*. Verder stelt hij dat een 14- of 15-jarige vaak zal overdrijven in zijn gezegden, opkijkt naar zijn broers en zijn broers steeds hoger zal inschatten dan een gewone soldaat. *"Een 14 of 15 jarige fantaseert veel in hun hoofd."* Voorts wijst hij erop dat hij correct heeft geantwoord dat zijn broer al lang in het leger zit en dat vier à vijf jaar voor hem lang is daar hij vijf jaar geleden slechts negen à tien jaar oud was. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) vergeet dat grote broers niet alles aan de neus hangen van een klein kind en *"Dat zijn broers dienen in het leger werd in eerste instanties niet gezegd tegen een kind onder de tien jaar"*. Hij stelt dat hij zich op negen- à tienjarige leeftijd zich vragen begon te stellen en dat hij vanaf toen weet dat zijn broers in het leger dienen. De vier à vijf jaar worden daardoor volgens hem aannemelijk. Hij wijst er bovendien op dat hij niet geschoold is en kan lezen noch schrijven. *"De bovenvermelde zaken zijn helemaal niet aangepast aan de leeftijd van een 15 jarige die zijn gehele leven is opgegroeid in oorlog. Niks anders heeft gezien dan wreedheid, moorden, ..."*

Hetzelfde geldt volgens verzoeker voor de leeftijd van zijn broers: *"Weet een 14 of 15 jarige de leeftijd van zijn oudere broers. Het betreft de oudere broers, hij weet dat ze ouder zijn. Zijn die nu 10 jaar ouder of 5 jaar ouder, het feit is dat ze ouder zijn."* Verzoeker wijst erop dat zijn ouders arme boeren zijn en dat hij oprecht zijn relaas heeft gebracht. Hij vraagt zich tevens af waarom hij de foto's van A. op zijn telefoon zou bijhouden indien het niet zijn familielid zou betreffen. Betreffende zijn taskara stelt verzoeker als volgt: *"Verzoeker is gevlucht als een 15 jarige jongen. Hij doet wat hem opgedragen werd. Verzoeker die niet kan lezen noch schrijven is zo vriendelijk om deze documenten en al wat hij heeft ontvangen voor te leggen aan de protection officer. Deze beschuldigt de 15 jarige nu van corruptie en dat hij verantwoordelijk is voor het gebruik van deze documenten. Verzoeker heeft niet de intenties om de Belgische asielinstantie te misleiden, helemaal niet. Er worden hem documenten opgestuurd (pagina 13 verhoorverslag) en de 15 jarige is zo vriendelijk om deze voor te leggen. Verzoeker is niet verantwoordelijk voor de inhoud van deze documenten. gezien de leeftijd van verzoeker en aldus zijn goedgelovigheid kan ook dit argument niet gebruik worden om aan verzoeker de internationale bescherming te ontfangen."*

Vervolgens stelt verzoeker dat het algemeen bekend is dat familiebestrafing bij barbaarse groeperingen die in Afghanistan aanwezig zijn en heersen schering en inslag is. Hij stelt dat hij de leeftijd van 15 jaar heeft bereikt en wordt aanzien als een man, temeer daar zijn vader en zijn oudere broer werden vermoord. Hij stelt voorts dat hij wordt gezocht door barbaarse groeperingen die zijn hoofd willen afhakken omdat zijn broer in het leger dient. Ook stelt hij als volgt: *"Inderdaad homoseksualiteit wordt gezien als het behoren tot een sociale groep. Hij is de broer van een persoon die de barbaarse groepering probeert uit te roeien."*

Hij wijst er verder op dat er in Afghanistan een gebrek is aan een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, vervolging en bestrafing van de vervolgers, dat het geen zin heeft om klacht neer te leggen en dat de Afghaanse rechterlijke macht dat allemaal niet aankan. Tevens wijst hij erop dat de barbaarse groepering heeft over het volledige grondgebied.

Tot slot stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"De vraag die gesteld dient te worden is er een reëel risico op ernstige schade. Welnu verzoeker zijn district Khake Jabar ligt op een 60 kilometer ten Zuid-Oosten van Kabul. Indien het EASO Country of Origin information report: Afghanistan er bij wordt gehaald vanaf pagina 39 tot pagina 42 blijkt dat de situatie er op achteruit gegaan is.

Immers stelt verzoeker zich de vraag of hij wel veilig kan terugkeren naar Khake Jabar. Het antwoord is volgens het rapport: 'neen'. De enige weg om terug te keren naar Khake Jabar is via enkele kilometers via de Jallalabad Highway richting het Oosten om daarna richting Zuiden te reizen. Dit is nu wel de meest gevaarlijke plaats. Het regeringsleger heerst slechts over een 10 tal kilometers over de highway de rest is in handen van barbaarse groeperingen. Dus hoe zal verzoeker bij een terugkeer veilig in zijn dorp geraken als een 15 jarige?

Stellen dat verzoeker zijn volledig verhaal verzonnen heeft, want dit is wat de bestreden beslissing impliciet stelt, is toch wel een brug te ver.

Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond dat zijn vader werd vermoord en er kan toch met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden gesteld dat zijn broers werkten voor het leger. Het CGVS generaal kan evenmin stellen dat dit niet zo was.

Is er twijfel dan moet dit in het voordeel spelen van verzoeker. De leven van verzoeker staat immers op het spel.

Het EASO rapport stelt inderdaad dat in de Kabul provincie: ... that IS was recruiting fighters in 'the outskirts of Kabul province ... (pagina 42).

De situatie verslechterd immers nog iedere dag wegens de afwezigheid van voldoende slagkracht van het regeringsleger.

Dus door het algemene geweld in de regio van verzoeker (het Zuid-Oosten) te bereiken via de Jallalabad highway staat het vast dat verzoeker een heel ernstig risico loopt op ernstige schade tijdens de reis van Kabul airport naar Khake Jabar en ter plaatse in zijn dorp eveneens ernstige schade kan oplopen omdat zoals hij heeft verhaalt op pagina 16 en 17 van het verhoor niet enkel de Taliban aanwezig is maar ook Daesh en andere mensen die ontvoeren en dat er dagelijks mensen worden vermoord.

Dus in tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt op pagina 4 van de bestreden beslissing. Het is toch wel vreemd dat het CGVS uit de zelfde informatie andere gevolgtrekkingen neemt.

Vergete tevens niet dat verzoeker een kwetsbare persoon is gezien zijn minderjarige leeftijd zijnde 15 jaar."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 13 januari 2017 samen met een aanvullende nota het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de Taliban wordt bedreigd omwille van het feit dat zijn beide broers in het Afghaanse leger dienen.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij het profiel van zijn broers niet aannemelijk weet te maken gelet op zijn gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen over hun professionele activiteiten in het Afghaanse leger, (ii) hij niet weet wat de aard (kleurenkopieën of originelen) is van de door hem voorgelegde certificaten, (iii) zijn verklaringen over de leeftijd van F. niet overeenstemmen met de vertaling van diens door hem voorgelegde taskara, (iv) hij geen bewijs voorlegt van de werkzaamheden van A. bij het Afghaanse leger, (v) hij evenmin bewijs voorlegt van de moord op

zijn vader, (vi) hij niet aantoont dat de persoon op de voorgelegde foto's daadwerkelijk zijn broer zou zijn, (vii) zijn verklaringen over de vraag of het Afghaanse leger op de hoogte is van de dood van A. niet aannemelijk zijn, (viii) zijn verklaringen over wie eerst werd gedood – zijn vader of zijn broer – tegenstrijdig zijn, (ix) zijn taskara volgens de vertaling ervan zou zijn afgeleverd na zijn aankomst in België, en (x) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker er meermaals op hamert dat de vragen die aan hem werden gesteld over de activiteiten van zijn broers in het Afghaanse leger niet aangepast zijn aan zijn leeftijd, dient er vooreerst op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Daarenboven kan ook van personen met een lage scholingsgraad en een jeugdige leeftijd worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent het door hen aangevoerde asielrelaas, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Van verzoeker kan, als 14- à 15-jarige, wel degelijk worden verwacht dat hij op een normale wijze en aan de hand van geloofwaardige en doorleefde verklaringen zijn asielrelaas kan uiteenzetten. In tegenstelling met personen van veel jongere leeftijd, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker reeds voldoende intellectuele vermogens heeft om in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, van zijn voogd en van zijn advocaat op een normale wijze een gehoor te ondergaan. Verder dient vastgesteld dat getwijfeld kan worden aan verzoekers voorgehouden ongeletterdheid, aangezien hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij zelf een Facebook-account heeft waarmee hij contact houdt met zijn oom in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 12), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker toch over een minimum aan lees- en schrijfvaardigheden beschikt.

Waar verzoeker erop wijst dat hij bepaalde zaken over de werkzaamheden van zijn broers in het Afghaanse leger niet kent, omdat zijn oudere broers hem hierover niet inlichtten, dient erop gewezen dat van verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt naar aanleiding van de activiteiten van zijn broers bij het Afghaanse leger, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over deze activiteiten. Waar verzoeker aanvoert dat zijn broers slechts zelden thuis waren, toont hij niet aan dat hij niet over andere mogelijkheden of bronnen beschikt(e) om zich beter te informeren, zoals bijvoorbeeld zijn moeder of zijn oom met wie hij nog contact heeft (gehoorverslag CGVS, p. 12). Waar verzoeker stelt dat hij pas op de leeftijd van negen of tien jaar wist dat zijn broers in het Afghaanse leger dienden, maakt hij nog steeds niet aannemelijk waarom hij eerst vermeldde dat zijn broer F. vier of vijf jaar in het leger diende terwijl uit één van de door verzoeker voorgelegde certificaten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat F. tussen 7 februari 2004 en 26 februari 2004 een cursus volgde voor "*senior sergeant*". Tijdens zijn gehoor maakte verzoeker bovendien geen enkele melding van het feit dat hij pas op negen- of tienjarige leeftijd op de hoogte was van de activiteiten van zijn broers bij het Afghaanse leger (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift is dan ook een loutere *post factum*-verklaring. Overigens kan niet worden ingezien waarom een 14- of 15-jarige de juiste leeftijd van zijn oudere broers niet zou kennen en op welke wijze het feit dat zijn ouders arme boeren zouden zijn, hieraan zou bijdragen.

Voorts is het feit op zich dat verzoeker documenten voorlegt, niet van aard om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder kan redelijkerwijze worden verwacht dat de inhoud van de door verzoeker voorgelegde document overeenstemt met zijn verklaringen en dat verzoeker zelf grondig op de hoogte is van deze inhoud, *quod non in casu*. Verzoekers jeugdige leeftijd doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont immers niet aan dat hij ongeletterd is (zie *supra*) en evenmin dat hij niet in staat was zich terdege over de inhoud van zijn documenten te (laten) informeren. Het loutere feit dat

verzoeker een aantal foto's van een bepaalde persoon op zijn telefoon heeft staan, toont op zich niet aan dat deze persoon zijn broer zou zijn.

Waar verzoeker stelt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omdat hij de leeftijd van 15 jaar heeft bereikt en als een man wordt aanzien, temeer daar zijn vader en oudere broer werden vermoord, laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten waarom hij een vrees voor vervolging zou hebben louter vanwege het bereiken van de leeftijd van 15 jaar en dient er voorts op gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan de moord op zijn vader en zijn broer. Daarenboven zou verzoeker nog een tweede oudere broer hebben, zodat redelijkerwijze niet kan worden aangenomen dat hij als oudste mannelijk gezinslid in Afghanistan een specifieke positie zou innemen. Waar verzoeker stelt dat homoseksualiteit wordt gezien als het behoren tot een sociale groep, kan niet worden ingezien welke relevantie hieraan zou kunnen worden verbonden. Nergens doorheen zijn asielprocedure maakte verzoeker melding van het feit dat hij homoseksueel zou zijn. Het voor het eerst opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift in een enkele zin, is dan ook laattijdig. Wat betreft verzoekers uiteenzetting over het falende rechtssysteem in Afghanistan, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat enig stuk bij te brengen ter staving van zijn beweringen. Daarenboven doet zijn uiteenzetting geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers familie contact zou opnemen met het Afghaanse leger indien zijn broer werkelijk werd vermoord naar aanleiding van diens werkzaamheden in dit leger. Verder blijkt uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 10) dat de provincie Kabul, waaronder ook het district Khake Jabar als relatief veilig kan worden beschouwd (zie ook *infra*). Betreffende het district Khake Jabar wordt in het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) gesteld dat dit district (samen met enkele andere) "*are described as 'low confidence Taliban support zones'*" en blijkt verder dat vooral het district Surobi meerdere veiligheidsincidenten kent (86), terwijl dit in het district Khake Jabar veel minder het geval is (7) (p. 44-45 en 46).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld."

Verder wordt in verweerders aanvullende nota terecht gesteld als volgt (rechtsplegingsdossier, stuk 10):

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt, concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker toont niet aan dat hij enkel via de "Jalalabad Highway" vanuit de luchthaven van Kabul naar zijn woonplaats in het district Khaba Jabar zou kunnen terugkeren. Verder blijkt uit de bij verweerders aanvullende nota gevoegde informatie dat IS in Afghanistan voornamelijk actief is in enkele districten aan de grens met Pakistan van de provincie Nangarhar. In het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van november 2016 wordt bovendien gesteld als volgt: "The Middle East Institute reports that the ISK group lacked local roots from the beginning of its appearance in Afghanistan. Its brutality and extreme ideology alienated the local population. Consistent losses on the battlefield also contributed to a significant weakening of IS in Afghanistan." Er dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. De hiervoor geciteerde analyse wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER